

Τι συμβαίνει με τη δομή αστέγων του δήμου;

Σύμφωνα με τη δημοτική αρχή, η δομή αστέγων της Πάτρας αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για όλη τη χώρα. Μάλιστα, σύμφωνα με τη διοίκηση της δομής, όσα άτομα μένουν ακόμα στο δρόμο το κάνουν από δική τους επιλογή. Ωστόσο, επειδή δε μας πείθει ότι όλα τα άτομα που βρίσκονται εκτός δομής προτιμάνε να είναι εκτεθειμένα στο δρόμο, πόσο μάλλον Φλεβάρη μήνα, βρήκαμε κάποια και τα ρωτήσαμε από κοντά, ενώ μιλήσαμε και με πολλά άτομα που διαμένουν στη δομή και τους ζητήσαμε να μας περιγράψουν την καθημερινότητά τους. Να λοιπόν τι μοιράστηκαν μαζί μας:

Αρχικά, θα δώσουμε λίγα χαρακτηριστικά παραδείγματα για τι συνθήκες εντός της δομής. Σε σχέση με το φαγητό έχουμε πολλές μαρτυρίες ότι η ποσότητά του είναι πολύ μικρή, ενώ δεν έχουν λείψει και περιστατικά όπου το φαγητό έχει χαλάσει και βρωμάει. Αν ζητήσεις παραπάνω φαγητό γιατί δε χόρτασες, δε λαμβάνεις δεύτερη μερίδα ακόμα και αν έχει περισσέψει και μάλιστα χωρίς καμία εξήγηση. Για την ακρίβεια, μάθαμε ότι το φαγητό που περισσεύει πετιέται στα σκουπίδια. Επιπλέον, αν για οποιοδήποτε λόγο αργήσεις να πας στην ώρα σου για το φαγητό τότε δεν τρως καθόλου. Σε σχέση με τη θέρμανση, δεν υπάρχει πετρέλαιο, οπότε το κρύο στην ουσία δεν σπάει ποτέ. Αυτό που υπάρχει είναι είτε air-condition σε κάθε δωμάτιο είτε αερόθερμο. Η χρήση τους απαγορεύεται να γίνεται πάνω από 3 ώρες γιατί η διοίκηση δε θέλει να έρχονται φουσκωμένοι οι λογαριασμοί.

Σε σχέση με τη διαμονή, το ωράριο είναι πολύ αυστηρό. Πρέπει να μπει μέσα στις 8 το βράδυ και πρέπει να βγεις μέχρι τις 9 το πρωί. Μετά την ώρα προσέλευσης και μέχρι το πρωί, η πόρτα κλειδώνει και δε μπορείς ούτε να μπεις ούτε να βγεις. Κατά τη διάρκεια της μέρας, η δομή ανοίγει μόνο 1 ώρα για φαγητό το μεσημέρι και 2 ώρες ως καφετέρια το απόγευμα. Δε μπορείς να κάτσεις λεπτό παραπάνω. Πρέπει να ρίχνει καρεκλοπόδαρα ή να κάνει απίστευτο κρύο για να γίνει κάποια εξαίρεση και να μείνεις μέσα. Ακόμα και μέσα στο Φλεβάρη, άνθρωποι, πολλοί εκ των οποίων με χίλια δυο προβλήματα υγείας, απαγορευόταν να μένουν μέσα στη δομή γιατί δεν έκανε αρκετό κρύο κατά τη γνώμη της διοίκησης, ανεξάρτητα από το γεγονός πως κάτι τέτοιο για κάποιους δεν είναι απλά επώδυνο αλλά και επικίνδυνο για τη ζωή τους. Επιπλέον, έχουμε πολλές μαρτυρίες ότι άτομα που δεν έχουν λεφτά για εισιτήριο λεωφορείου ή/και άτομα που έχουν κινητικά προβλήματα δε λαμβάνουν καμία υποστήριξη για να μεταβούν σε νοσοκομείο. Επιπρόσθετα, η διοίκηση έχει αυστηρές προθεσμίες εντός των οποίων τα άτομα οφείλουν να συγκεντρώσουν ιατρικές γνωματεύσεις για να διαμείνουν στη δομή. Αναγκάζονται, έτσι, αυτά τα άτομα να πηγαίνουν και να γυρνάνε με τα πόδια προς και από το νοσοκομείο -μέχρι και στο Ρίο- όσες φορές χρειαστεί μέχρι να μαζέψουν όλα τα χαρτιά.

Ας πάμε τώρα στο διάστημα κατά το οποίο μπορείς να διαμένεις στη δομή. Με βάση και τον κατάπτυστο νόμο που προβλέπει τη λειτουργία των δομών, όλα τα άτομα πρέπει να μένουν στις δομές προσωρινά. Ανεξάρτητα από το αν έχουν καταφέρει ή όχι να βρουν κάποια δουλειά ή κάποιο εισόδημα. Το αποτέλεσμα είναι να πετιούνται διαρκώς άτομα έξω από τη δομή γιατί εξάντλησαν το χρονικό όριο που οφείλαν όπως φαίνεται να έχουν λύσει το στεγαστικό τους. Αυτό μάλιστα γίνεται ενώ τα μισά δωμάτια και κρεβάτια της δομής είναι άδεια.

Επιπλέον, στη δομή επικρατεί ένα γενικευμένο κλίμα υποτίμησης. Μια γενική νοοτροπία που μπορεί να συνοψιστεί στο «και χάρη σου κάνουμε». Παραδείγματα τέτοιας συμπεριφοράς είναι πολλά. Διαρκή σχόλια για το που ξοδεύουν όσα άτομα μένουν στη δομή επιδόματα όπως το ΚΕΑ των 200 ευρώ, λες και πρόκειται για τίποτα ουσιαστικά ποσά, και υποδείξεις για το πώς να τα διαχειρίζονται. Δε λείπουν και ατάκες του στυλ και «άντε, και πολύ σε κρατήσαμε εδώ». Αν κανείς τύχει να είναι νέος, όχι απλά τον πετάνε έξω, αλλά του κάνουν και υποδείξεις για το να ψάξει δουλειά. Λες και προτιμάει κανείς να κοιμάται στη δομή τη νύχτα και μετά να κυκλοφορεί όλη μέρα σαν άστεγος μέχρι το επόμενο βράδυ. Δε λείπουν μάλιστα και προκλητικές παρατηρήσεις του στυλ «μη μαζεύεστε στο χ ή στο ψ μέρος» και μάλιστα την ώρα που δεν τους επιτρέπουν να είναι μέσα στη δομή. Φαίνεται ότι η διοίκηση θεωρεί πως αυτό χαλάει την καλή εικόνα της προς τα έξω.

Ταυτόχρονα, έχουμε πολλές μαρτυρίες για εκδικητικές συμπεριφορές. Οτιδήποτε δε γίνει όπως ορίζουν οι αυστηροί κανονισμοί της δομής καταγράφεται και αναφέρεται. Και υπάρχουν κανόνες για τα πάντα. Να μην αποκοιμηθείς το πρωί και καθυστερήσεις να βγεις, να πας για μπάνιο ή για το πλύσιμο ρούχων πιο αργά από την καθορισμένη ώρα, κτλ, κτλ. Επιπλέον, όσα άτομα έχουν διαμαρτυρηθεί για οτιδήποτε, είτε π.χ. για το φαγητό, είτε γιατί δεν τους αφήνουν να

κάτσουν περισσότερη ώρα μέσα, στοχοποιούνται και ενίοτε πετιούνται εκτός δομής. Ο φόβος αυτός είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικός στο να κάνει πολλά άτομα διστακτικά να μιλήσουν ή να διαμαρτυρηθούν για οτιδήποτε.

Σε σχέση τώρα με τα άτομα που «επιλέγουν» να μένουν εκτός δομής, αρχικά, να πούμε ότι σε αυτά ανήκουν και όλα τα άτομα που δεν κατάφεραν να λύσουν το στεγαστικό τους όσο καιρό διέμεναν στη δομή και πετάχτηκαν έξω. Επιπλέον, είναι όσα άτομα δεν άντεξαν τις συνθήκες εντός της δομής και προτίμησαν να κοιμούνται στο δρόμο παρά να μένουν σε μια φυλακή, όπως τα ίδια χαρακτηρίζουν τη δομή, όπου κανείς δε τους σέβεται. Τέλος, είναι και όλα τα άτομα τα οποία δεν τηρούν τα προαπαιτούμενα και άρα αποκλείονται. Τέτοια είναι άτομα τοξικοεξαρτημένα, άτομα με εξάρτηση από το αλκοόλ, άτομα με βαριά ψυχικά νοσήματα. Προφανώς για τα περισσότερα από αυτά τα άτομα που χρίζουν ιδιαίτερης φροντίδας, οι δομές είναι άλλοτε ελλιπείς, άλλοτε απαράδεκτες και άλλοτε ανύπαρκτες. Ειδικά δε για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά, όχι απλά αποκλείονται από οποιαδήποτε σχεδόν κοινωνική παροχή, αλλά το κράτος έχει φυλακές -τις οποίες ονομάζει προκλητικά «κέντρα υποδοχής/φιλοξενίας»- στις οποίες τους κλείνει υπό άθλιες συνθήκες και για αόριστο χρονικό διάστημα. Πρόκειται για ανθρώπους που η ίδια τους η ύπαρξη παρανομιμοποιείται.

Το γεγονός της ύπαρξης τόσων αστέγων είναι αποτέλεσμα των γενικότερων κρατικών πολιτικών που έχουν διαλύσει την κοινωνική πρόνοια, έχουν τσακίσει τους μισθούς, επιβάλλουν εξώσεις, κάνουν τη στέγαση εφικτή μόνο μέσα από δυσθεώρητα στεγαστικά δάνεια, οδηγούν σε νοίκια και λογαριασμούς απαγορευτικά υψηλούς για μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης και γενικότερα σε διαρκώς αυξανόμενο κόστος ζωής.

Δεν έχουμε αυταπάτες για καμία δημοτική ή κρατική αρχή. Αυτό το σύστημα βασίζεται και υπερασπίζεται με κάθε μέσο την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης ενώ όσες/οι από εμάς δεν μπορούν να εργαστούν για οποιοδήποτε λόγο, πετιούνται στο περιθώριο ως κόστος, ως πλεονάζοντας πληθυσμός. Η μόνη οριστική λύση θα δοθεί από εμάς τις ίδιες/ους με αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση και αντίσταση. Ο μόνος τρόπος να υπερασπιστούμε τις ανάγκες της τάξης μας, όπως η στέγαση και η ζωή με αξιοπρέπεια είναι η συγκρότηση και όξυνση των ταξικών μας αγώνων. Για να σταματήσουν να υπάρχουν άτομα χωρίς στέγη θα πρέπει να παλέψουμε για αυξήσεις στους μισθούς, στο επίδομα ανεργίας και στις συντάξεις στο ύψος των πραγματικών αναγκών. Για επίδομα ανεργίας σε όλες/ους που είναι άνεργες/οι χωρίς προϋποθέσεις και για συντάξεις σε όλα τα άτομα που δε μπορούν πλέον να εργαστούν για λόγους υγείας. Πλούτος, άλλωστε, υπάρχει και μάλιστα περισσότερος από ποτέ. Αν κάποιος «περισσεύουν», αυτοί δεν βρίσκονται στην εργατική τάξη που παράγει όλο αυτό τον πλούτο, αλλά στα αφεντικά που τον συσσωρεύουν από την εκμετάλλευση της εργασίας μας, ενώ εμείς καλούμαστε να επιβιώσουμε με τα ψίχουλα που μας πετάνε.

Η συλλογική μας μοίρα εξαρτάται από τη μοίρα του καθενός και της καθεμίας μας. Από το αν θα σταθούμε η μία δίπλα στον άλλο ή αν θα αφήνουμε όσα άτομα της τάξης μας δεν είναι καπιταλιστικά χρήσιμα μόνα τους, μέχρι να έρθει και η σειρά των κοντινών, των γειτόνων, των φίλων, των συγγενών, των αγαπημένων, εμάς των ίδιων. Ακούγοντας, λοιπόν, και υποστηρίζοντας έμπρακτα τις ανάγκες των ανθρώπων με τους οποίους μιλήσαμε απαιτούμε:

- Να ανοίξει η δομή, χωρίς διακρίσεις και προϋποθέσεις και χωρίς γραφειοκρατικά εμπόδια για όλα τα άτομα που έχουν ανάγκη από στέγαση -ντόπιους και μετανάστες- την ίδια στιγμή μάλιστα που τα μισά υπάρχοντα δωμάτια και κρεβάτια είναι άδεια. Να σταματήσουν οι εξώσεις ατόμων από τη δομή τώρα.
- Να σταματήσει το επαίσχυντο καθεστώς λειτουργίας της δομής, οι υποτιμητικές συμπεριφορές και να καταργηθούν οι απαράδεκτοι κανονισμοί στρατιωτικού τύπου. Να μπορεί να μπαίνει και να βγαίνει κάθε άτομο στη δομή όποτε το επιθυμεί και να βελτιωθούν οι συνθήκες διαβίωσης.
- Να σταματήσουν οι απειλές, οι εκβιασμοί, οι εκδικητικές συμπεριφορές και η στοχοποίηση όσων διαμαρτύρονται για την κατάσταση στη δομή. Να κόψουν το παραμύθι ότι η δομή θα κλείσει αν ακούγονται άσχημα πράγματα για αυτήν, το οποίο τους αρέσει να πιπιλίζουν για να εκβιάζουν τη σιωπή γύρω από το ζήτημα.
- Να δημιουργηθούν νέες δομές για όσα άτομα χρειάζονται ιδιαίτερη φροντίδα όπως τοξικοεξαρτημένοι, αλκοολικοί, άτομα με βαριά προβλήματα υγείας. Δε θα κόψουν το λαιμό τους να βρουν λύση όσοι έχουν ανάγκη. Να κόψουν το λαιμό τους η δημοτική αρχή και το κράτος. Λεφτά υπάρχουν πάντα, εκτός από όταν πρόκειται για την εργατική τάξη.

Αυτοοργανωμένη Εργατική Κοινότητα Πάτρας